

3

LUCRURI ASCUNSE

În vreme ce profesorul, aflat din nou la volanul mașinii, dispărea pe drumul care străbătea pădurea cea întunecoasă, copiii își luau rămas-bun făcându-i cu mâna. De cum reveniră în odaia lor, Anna începu să-și desfacă valiza. Adusese cu sine trei cărți de povești cu creaturi magice, pe care le puse pe noptieră, între două lumânări. Coperțile erau ușor deteriorate după atâția ani în care cărțile fuseseră citite și răscitite, însă simpla prezență a acestora părea să înveselească încăperea.

— Într-un han vechi precum acesta este posibil să existe niște pasaje secrete, spuse Max.

Pentru el, despachetatul se rezumase la găsirea rezervei de bomboane gumate „pentru situații de urgență“. Își vârî un jeleu mic în gură, după care cercetă îngândurat camera.

CUȚITUL VAMPIRILOR

— Hai să vedem ce se află în șifonier. Uneori, dulapurile conțin lumi magice¹, spuse el.

Anna știa că așa ceva era cu totul improbabil, însă se gândi că puțină cotrobăială ar fi fost o activitate distractivă, care i-ar fi ajutat pe amândoi să-și omoare timpul. Se apropiară împreună de dulap, iar Max apucă mânerul acestuia.

— Gata? întrebă el.

— Gata.

Max deschise ușa și imediat un vârtej de praf le acoperi fețele, făcându-i pe amândoi să tușească și să scuipe.

— Nimic, spuse Max, dezamăgit.

Dulapul pentru haine era gol.

— Ia stai puțin, zise Anna făcând un pas în spate, înălțându-se pe vârful picioarelor și întinzându-și gâtul cât putu de mult. Cred că am văzut ceva pe șifonier.

Max se sui cu picioarele în propriul pat și începu să sară pe saltea, ca să poată vedea mai bine.

— Chiar *este* ceva, spuse el. Dacă m-ai ridica până acolo, cred c-aș putea să pun mâna pe obiectul acela.

— Bine, răspunse Anna.

Max sări din pat, iar Anna îl apucă de subțiori, ridicându-l deasupra capului și străduindu-se să stea cât mai nemișcată – în vreme ce fratele ei pipăia pe deasupra șifonierului.

---

¹ referire la seria de romane pentru copii „Cronicile din Narnia“, scrise de autorul britanic C. S. Lewis (n. trad.)

— L-am luat! spuse Max.

Anna își lăsă fratele pe podea. Orice era obiectul găsit, acesta alunecă pe urmele lui, devenind tot mai voluminos, pe măsură ce ieșea din ascunzătoarea în care stătuse pitit până atunci. În cele din urmă, obiectul se prăvăli, enorm, peste cei doi copii, cu un nor întunecat de praf, care pentru câteva clipe obtură complet lumina din încăpere.

— Ia-l de pe mine! țipă Max.

Anna încă simțea că se îneacă din pricina prafului stârnit prin încăpere. Apucă obiectul misterios și îl îndepărtă. Pipăindu-l, își dădu seama că acesta era confecționat din pânză.

Max se târî pe podea, încercând să scape. Odată eliberat, se întoarse să vadă ce ținea Anna în mână.

— A, spuse el. E doar o pătură.

Anna cercetă cu privirea ceea ce ținea în mână. Într-adevăr, arăta ca o pătură, însă părea prea lungă și cam îngustă. Nici culorile nu erau cele potrivite. Păturile de pe paturile lor erau maronii și complet lipsite de strălucire. Materialul din care era făcută însă pătura găsită pe șifonier avea o nuanță adâncă de albastru-bleumarin, iar în centru se afla o porțiune bătând spre auriu.

— Cred că e altceva, spuse ea. Ajută-mă s-o întind.

Copiii întinseră pătura-care-nu-era-pătură pe podea, netezind-o cu grijă, apoi se ridicară în picioare ca să-și admire opera, privind mirați dreptunghiul acela, lung și strâmt, de pânză.

CUȚITUL VAMPIRILOR

— E un stindard, spuse Anna într-un târziu. Un steag de genul celor care sunt arborate pe zidurile cetăților.

Anna și Max continuară să privească stindardul. Părea vechi – *mult* mai vechi decât toate celelalte obiecte pe care copiii le văzuseră până atunci în hanul acela. În centru se zărea un vultur auriu, ținându-și, majestuos, aripile întinse. În gheare purta o semilună, pe care parcă pasărea ar fi vrut să o fure de pe cerul nopții.

— Crezi că e ceva de valoare? întrebă Max.

— Păi... nu știu, răspunse Anna, care nu se așteptase să găsească așa ceva pe șifonier. Îmi imaginez că ar putea fi un obiect valoros pentru persoana care l-a ascuns.

— Hai să căutăm și alte lucruri, propuse Max întinzându-se pe jos și rostogolindu-se pe podea.

O clipă mai târziu se făcea nevăzut sub patul Annei.

Fata, însă, nu se săturase să privească stindardul. Acum se uita curioasă la ochiul rotund și galben al vulturului, care părea s-o privească malițios. Anna se aștepta ca în orice moment pasărea să înceapă să clipească.

— Hei, Anna! strigă Max cu un glas care îi trăda entuziasmul. Am găsit ceva aici, jos!

Anna fu cât pe ce să întrebe ce anume găsisse fratele ei, însă chiar în clipa aceea pe coridor se auzi zgomot de pași. Fără să mai stea pe gânduri, apucă stindardul și-l împături. Nu știa din ce motiv anume, însă nu și-ar fi dorit să fie surprinsă privindu-l.

— Vine cineva, îi șopti ea lui Max. Ieși de acolo, repede!

De sub pat se auzi un zgomot care o făcu pe Anna să-și imagineze că fratele ei tocmai se lovise cu capul de scândura acestuia. Fata se răsuci pe călcâie și se grăbi să vâre stindardul în șifonier. Chiar în clipa în care se întoarse din nou cu spatele la dulap, ușa camerei se dădu de perete cu zgomot.

Doamna Dâlcă stătea în prag, ținându-și ochii mijiți.

— Veniți cu mine, spuse ea.

Anna nu se simțea dispusă să abandoneze atât de curând lucrurile pe care tocmai le descoperise.

— Am vrea să rămânem aici, vă rog, răspunse ea străduindu-se să pară cât mai politicoasă.

Doamna Dâlcă scutură din cap:

— E prea frig, spuse ea cu o voce croncănitoare. Veniți să stați lângă foc.

Bătrâna rostise aceste cuvinte pe un ton plin de fermitate, așa cum obișnuiesc să vorbească învățătorii atunci când nu au chef să stea la discuții. Anna își dădu seama că nu aveau de ales. Bătrâna îi conduse de-a lungul coridorului, închizând cu grijă în urma lor ușa camerei. Anna își dădu prea târziu seama că uitase să ia cu sine una dintre cărțile lăsate pe noptieră.

Cei doi copii pătrunseră din nou în încăperea principală a hanului. Dincolo de fereastră se zărea o ceață întunecată, care te făcea să crezi că ar fi miezul nopții. Anna nu se așteptase să se bucure atât de mult de căldura focului.

CUȚITUL VAMPIRILOR

Doamna Dâlcă se așează pe un scaun aflat într-un ungher al încăperii și se apucă să tricoteze ceva. Începu să-și fluture mâinile, înfășurându-și firul de lână în jurul degetelor, până când acestea părură legate cu niște noduri. Anna nu mai văzuse niciodată pe cineva capabil să tricoteze fără ajutorul unor andrele. Nu își dădea seama ce anume confecționa bătrâna, însă firul era complet negru, ceea ce o făcu pe fată să se cutremure, gândindu-se că aceasta era metoda prin care vrăjitoarele își tricotau propriile haine.

— Isabella! strigă deodată baba. *Hai la joacă!*

Fata aceea cu cicatrice pe obraz își făcu din nou apariția, ieșind dintr-o încăpere laterală. Se apropie cu curaj de cei doi frați, zâmbindu-le prietenoasă.

— *Salut²*, spuse ea. *My name is Isabella³*.

— Bună, îi răspunse Anna surprinsă să constate că fata vorbea engleză destul de bine. Numele meu este Anna, iar el este Max.

Max flutură ușor din mână, în vreme ce Anna nu-și putea desprinde privirea de pe cicatricea care brăzda obrazul fetei. Aceasta era albă și lucioasă, așa cum ar fi arătat o lună adevărată într-o noapte senină.

— Îmi place cicatricea ta, îi mărturisi ea fără ocolișuri.

---

^{1,2} în limba română în original (n. trad.)

³ eng. „Numele meu este Isabella“ – în original, fata de la han vorbește brusc în limba engleză (n. trad.)

— Mulțumesc, îi răspuse Isabella. Am căpătat-o atunci când am căzut dintr-un copac. Încercasem să ajung până în vârf, însă una dintre crengi a cedat, așa că m-am zgâriat în timp ce cădeam, urmă ea trecându-și un deget peste obraz și părând dintr-odată rușinată. Cu toate acestea, mie îmi place. E ca un dar pe care mi l-ar fi făcut pădurea.

Anna zâmbi înțelegătoare, apoi își scoase un pantof ca să-și etaleze una dintre propriile ei cicatrice: o tăietură șerpuitoare care i se întindea de-a lungul labei piciorului.

— Eu m-am ales cu asta dintr-un lac, spuse ea. O creangă căzuse în apă, iar eu am lovit-o în timp ce înotam.

— Ce tare, se miră Isabella, chicotind. Poate că era prietenă cu creanga care m-a zgâriat pe mine.

Anna izbucni și ea în râs, recunoscând în sinea ei că îi plăcea de Isabella.

— Nu ai vrea să jucăm ceva? întrebă fata de la han. Bunica Dâlcă nu va avea nimic împotriva câtă vreme ne va vedea stând din când în când și în apropierea focului.

— Da, desigur, răspuse Anna, care nu își imaginase că doamna Dâlcă ar fi fost bunica fetei. De-a ce-ai vrea să ne jucăm?

— Jocul meu preferat este de-a v-ați ascunselea, îi răspuse Isabella. Doar că eu cunosc cele mai bune ascunzători, așa că ar fi puțin cam necinstit din partea mea.

CUȚITUL VAMPIRILOR

— Eu sunt foarte bun la jocul ăsta, se lăudă Max. Punem pariu că te gălesc?

Isabella rânji:

— Bine. Tu te pui să numeri până la treizeci, iar eu și Anna ne vom ascunde. Cea care va fi descoperită prima te va ajuta să o găsești și pe cealaltă.

— Am înțeles, spuse Max acoperindu-și ochii. Unu! Începu el numărătoarea. Doi!

Fetele se răsândiră care încotro. Anna observă că interiorul hanului oferea o mulțime de ascunzători, cât se poate de potrivite: pe hol se găseau câteva dulapuri pentru pături, suficient de încăpătoare pentru ca un copil să se poată strecura înăuntru. Mai erau apoi șifonierele care mobilau aproape toate dormitoarele. Isabella țâșni prima, nedându-i Annei timp să observe încotro o apucase. Anna ajunsese la capătul holului, în fața singurei uși care se afla dincolo de cea a propriului lor dormitor.

— Treizeci! se auzi vocea lui Max.

Anna apucă grăbită clanța. Ușa era deosebit de grea, țâțâniile acesteia scârțâind înfiorător la cea mai mică mișcare. După ce o împinse cu putere, Anna abia reuși să o crape suficient ca să se poată strecura înăuntru.

Îi luă o vreme să își obișnuiască ochii cu semiîntunericul din încăpere. Din câte își dădea seama, aceasta servea drept magazie. Podeaua era înțesată cu cutii de carton și cu lădițe de

lemn, în vreme ce pereții erau acoperiți cu mai multe rânduri de dulăpioare vechi. Anna se îndreptă către cel mai mare dulap și se vârî în interiorul acestuia, bucuroasă că reușise să găsească o ascunzătoare.

Se așeză în fund și închise ușa dulapului, rămânând în întuneric.

Ușa avea însă, într-o parte, o gaură largă de cheie, așa că Anna începu să privească prin aceasta, străduindu-se să nu facă niciun zgomot. Uneori, Max trișa la jocul de-a v-ați ascunselea, trăgând cu ochiul în timpul numărătorii. Oare văzuse încotro o apucase sora lui?

Așa trecu un minut întreg. În tot acest timp, Anna se uitase posacă la fereastra aflată pe peretele opus al încăperii. Poate că era vorba doar despre o iluzie optică, însă fetei i se părea că ploaia biciuia cu mai puțină sălbăticie geamul acela, cu toate că răpăia în continuare, la fel de puternic, pe acoperișul hanului. O vreme, Anna ascultă zgomotul ploii, încercând să se lase vrăjită de ritmurile stranii care îi ajungeau la ureche.

Apoi auzi un scârțâit de balamale neunse.

Anna inspiră adânc, după care își ținu răsuflarea, hotărâtă să nu facă nici cel mai mic zgomot. Prin gaura cheii nu putea vedea ușa principală a încăperii, însă era sigură că în pragul acesteia se afla cineva, trăgând cu urechea. Fata rămase nemișcată ca o statuie, privind în continuare fereastra.

CUȚITUL VAMPIRILOR

În felul acesta, o secundă mai târziu, în clipa în care, afară, un fulger brăzdă cerul, Anna zări ceva ce nu ar fi trebuit să vadă niciodată: o siluetă înaltă stătea în dreptul ferestrei. Era o figură de coșmar: avea gura căscată și niște ochi albi care luminau asemenea unor tăciuni aprinși.

Chiar în clipa aceea, ușa dulapului se dădu în lături.

1

O SENZAȚIE NELINIȘTITOARE

— **C**e crezi că se va întâmpla mai departe? întrebă Max. Înfrigurată, Anna își ridică privirea din carte. Răsuflătorile sistemului de încălzire a mașinii erau din nou acoperite de nenumăratele genți și valize ale Profesorului, în vreme ce aerul din autoturism devenise insuportabil de rece. Geamurile de lângă cei doi copii erau complet aburite.

Max se aplecă înspre sora lui, adresându-i-se pe un ton scăzut, plin de mister:

— Vremea asta e un pic cam ciudată, nu crezi? întrebă el. De când am părăsit aeroportul, nu am văzut decât ceață, ceață și iar ceață. S-ar putea să fie din nou mâna vampirilor!

Fiecare silabă rostită de băiat era acompaniată de câte un norișor de abur lăptos.

Încruntându-se, Anna șterse geamul din dreptul ei cu palma.

— Nu prea cred, Max, răspunse ea. Cred că, pur și simplu, așa e Anglia.

O dimineață rece și cețoasă se înstăpânise peste acea zonă rurală a Angliei. Nori joși, compacți, se târau peste pajiștile verzi, înghițind mașina Profesorului în valuri succesive. Tufe dese mărgineau șoseaua și pe o parte și pe alta, înalte și impunătoare, etalând un frunziș plin de rouă. Annei începu să i se pară că, de fapt, călătoreau printr-un uriaș labirint vegetal.

Max se ghemui pe jumătatea lui de banchetă, privind încruntat geamul aburit al mașinii. Amintiri întunecate începură să i se deruleze prin minte: un urs flocos, un cuțit strălucitor și – mai cu seamă – o față răutăcioasă, cu trăsături contorsionate, având niște ochi albi, arzători. Pufnind nemulțumită, Anna închise cartea. Știa că nu va reuși s-o termine de citit în mașină. Oricât de mult s-ar fi străduit, nu putea să-și alunge din cap amintirile care o bântuiau neîncetat.

Iar amintirile acelea aveau colți.

Trecuse deja o lună de când Anna și Max se aventuraseră prin pădurile sălbatice ale Transilvaniei. Împreună cu prietena lor Isabella, copiii reușiseră să scoată la iveală mai multe secrete înfricoșătoare – inclusiv acela că vampirii sunt cât se poate de reali – și, de asemenea, extrem de letali. În plus, fuseseră preveniți că la fel de reali sunt și alți monștri magici, însă pericolul vampirilor fusese cel care bântuise cu precădere

INIMA TROLULUI

imaginația lui Max în săptămânile care trecuseră din ziua în care fusese răpit de acel conte român însetat de sânge. Acum, băiatului ajunsese să-i fie teamă să iasă din casă ori de câte ori afară ploua – și căuta să se asigure întotdeauna că asupra lui se găsește cel puțin un cățel de usturoi. Anna nu se putuse obișnui cu mirosul acela înțepător care se degaja constant din buzunarele fratelui ei. Îl putea simți chiar și în clipa aceea, răspândindu-se prin aerul rece din mașină.

În pofida tuturor precauțiilor – sau poate tocmai din pricina acestora – cei doi frați nu zăriseră picior de vampir nici la ei acasă, nici pe strada pe care locuiau, nici la școală. Se vădise că noua lor menajeră nu era o vampiriță, nici învățătoarea lui Max, în pofida faptului că femeia se plângea tot mai des din pricina duhoriilor degajate de hainele băiatului. Viața lor domestică era cât se poate de normală, exact așa cum fusese și mai înainte.

Anna își închise ochii. După înfrângerea vampirului, se simțise ușurată știind că acel monstru nu avea să-i mai deranjeze vreodată. Dar... nu fusese oare ceva extrem de palpitant să pătrundă în castelul năruit al contelui și să străbată pădurea aceea bătută de furtună călare pe un urs? Nu fusese ceva nemaipomenit de captivant faptul că găsisse un cuțit magic într-un han vechi și misterios – cuțitul pe care încă îl purta la cingătoare, pus bine în teaca lui originală? În toate cărțile despre Anglia pe care fata le citise până atunci scria că acesta

este un ținut plin de mistere: un loc în care tot felul de cluburi înființate de copii isteți declară război hoților și contrabandiștilor, urmărindu-i prin tuneluri ascunse și camere secrete. Probabil că și în această țară existau monștri. Acum că Anna se putea apăra cu pumnalul adus din Transilvania, oare greșea prea mult gândindu-se că nu ar fi ceva rău să întâlnească și în Anglia o creatură magică?

Deodată, ceva ateriză delicat pe umărul ei.

Fata deschise ochii. Pe umărul ei se afla ceva mort, având niște mădulare albe, cadaverice, însă mișcătoare – asemănătoare unor picioare de păianjen. În momentul în care fata își privi umărul, acel ceva încetă să se mai miște, rămânând cu unul dintre degeto-picioarele acelea ridicat în aer, pregătit să facă ultimul pas până pe gâtul fetei.

— Max! țipă Anna cu voce ascuțită.

Dinspre scaunul șoferului se auzi un strigăt înfundat. Profesorul tresări, smucind involuntar volanul. Mașina viră într-o parte, îndreptându-se către gardul viu de pe marginea șoselei. Anna țipă din nou, văzând cum frunze și rămurele zgârie cu zgomot geamurile laterale ale mașinii. Cu o altă smucitură, Profesorul reuși să îndrepte mașina. Văzând că pericolul trecuse și automobilul era din nou în siguranță pe șosea, copiii răsuflară ușurați.

— Ce se petrece acolo, în spate? întrebă Profesorul supărat. Ce faceți voi este foarte periculos.

INIMA TROLULUI

— Scuze, bâigui Anna. Max a fost de vină.

— Nu-i adevărat! protestă Max.

— Și eu am fost de vină, recunosc Anna cu jumătate de gură. Ți-am mai spus să ții *chestia aia* departe de mine.

— Doar știi că nu o pot controla, îi răspunse Max. Uneori pleacă de una singură la plimbare.

Anna își săgetă fratele cu privirea. Acum fusese obligată să-și amintească de singurul lucru cu adevărat cumplit care se petrecuse în timpul primei lor aventuri: moartea mâinii drepte a lui Max. Vampirul supsesse tot sângele, toată viața din degetele băiatului și, cu toate că între timp se scursese o lună încheiată, condiția băiatului nu se îmbunătățise. Pielea de pe falangele lui rămăsese zbârcită, iar palma avea o nuanță gri-alburie, punctată din loc în loc cu niște pete verzi înfiorătoare. De asemenea, Max pretindea că degetele vătămate se puteau mișca fără voia lui, însă Anna se cam îndoia de asta. Susținând că mâna lui se putea deplasa condusă de o magie proprie, Max avea acum o scuză perfectă să-și poată enerva sora fără să suporte niciun fel de consecințe.

— Îmi pare rău, spuse el. N-am vrut să te sperii.

Anna își dădu seama că rămăsese încruntată.

— E în regulă, spuse ea, relaxându-și trăsăturile feței. Încearcă, dacă poți, să nu mai faci asta.

— Ce să nu mai faci? întrebă Profesorul.

— Nimic, răspunse Anna, aplecându-se în față și încercând să schimbe subiectul. Suntem pe-aproape?

Ca de obicei, scaunul de lângă șofer era ocupat de un vraf înalt de hărți. Anna se bucură să constate că deasupra se afla o hartă rutieră nou-nouță, ținută deschisă cu ajutorul unei pietre ciudate, pe care Profesorul o găsisse într-una dintre expedițiile lui. Cercetând puțin mai bine harta cu privirea, Anna simți o strângere de inimă: aceasta era plină de șosele și autostrăzi, ducând în toate direcțiile. Se părea că și Profesorul trasase vreo două, cu propria mână. Anglia arăta asemenea unui adevărat labirint de drumuri.

— Da, aproape am ajuns, răspunse Profesorul mijindu-și ochii de cum un nor gros de ceață trecu prin dreptul parbrizului. Sau poate că am ajuns deja. E greu de spus.

— Am putea să ne oprim și să întrebăm pe cineva, sugeră Max.

— Nu te prosti, îl admonestă Profesorul. Nu există nici țipenie prin locurile astea.

Anna încercă să se uite la drum prin parbriz. Se părea că Profesorul avea dreptate.

Apoi, o siluetă se își printre vălătucii de ceață.

Profesorul puse o frână bruscă, făcându-i pe Anna și pe Max să simtă cum sunt opriți de centurile de siguranță să nu zboare în față. Anna văzu cum cartea îi cade din poală, rostogolindu-se lângă banchetă, cu paginile deschise. Silueta se apropie de mașină, ținând o mână întinsă în față și degetele strânse pumn. Anna și Max priviră îngroziți cum personajul

își ridică mâna și își apropie pumnul de geamul din dreptul Profesorului, începând să bată în portieră.

— Deschideți geamul, se auzi o voce înfundată.

— Nu îl asculta, tată! se grăbi Max să spună.

Profesorul înghiți în sec. Cu o mână tremurătoare, lăsă geamul în jos, icnind surprins când o pală răcoroasă, matinală, de vânt pătrunse în interiorul mașinii.

Un chip cu trăsături ascuțite îi cerceta cu privirea pe cei trei călători – chipul unei femei. Pielea acesteia era nefiresc de palidă, probabil din pricina frigului, iar părul ei negru ca pana corbului contrasta puternic cu ceața lăptoasă de afară. În mână, femeia ținea o cutie mare, de tablă.

— Bună dimineața, spuse ea. Ați venit să vă alăturați echipei de căutare?

— Poftim? întrebă Profesorul.

Femeia se încruntă.

— Aha, se dumiri ea brusc. Sunteți din afara localității, nu-i așa? Atunci, nu contează. Plătiți numai taxa de pod.

Profesorul clipi nedumerit, ținându-și gura întredeschisă. Femeia îi adresă o privire severă.

— Puțin mai în față se află un pod cu taxă de trecere, spuse ea. Trebuie să plătiți ca să traversați. Optzeci de penny pentru mașină.

Anna își desfăcu centura de siguranță, aplecându-se printre scaunele din față ale mașinii și scrutând prin parbriz drumul

cufundat în ceață. Nu reuși să zărească niciun pod. Cu siguranță, nici Profesorul nu se așteptase să întâlnească un pod prin locurile acelea. Își întinse distrat o mână către harta rutieră, luând-o de pe scaunul de lângă el și apropiindu-și-o de ochi.

— E cineva în spatele nostru, se auzi deodată vocea lui Max.

Anna își întoarse privirea. O altă mașină își făcuse apariția, înaintând încet prin ceață, farurile acesteia strălucind slab. Max se ghemui pe banchetă, de parcă i-ar fi fost teamă să fie zărit.

Femeia bătu, nervoasă, în geam:

— Optzeci de penny sau faceți cale întoarsă, spuse ea. Nu puteți bloca șoseaua în felul acesta.

Profesorul bâigui ceva nedeslușit, urmărind cu degetul pe hartă o linie trasată de el însuși, cu pix roșu. Femeia deschise din nou gura, pregătindu-se să spună ceva, însă Anna înșfăcă portmoneul Profesorului, desfăcându-i curelușele.

Portmoneul era plin de monede provenind din diverse țări. Unele dintre acestea păreau atât de vechi încât Anna se îndoia că s-ar mai afla în circulație sau că măcar ar fi putut fi recunoscute sub stratul de jeg negru-verzui depus pe ele. Simțind cum îi tremură degetele din pricina frigului, fata începu să scoatocească prin portmoneu, extrăgând în cele din urmă două monede mari, argintii, pe care stăteau ștanțate cuvintele magice: CINCIZECI DE PENNY.

— Nu am să vă dau rest, spuse femeia imediat ce Anna îi dădu monedele.

INIMA TROLULUI

— E în regulă, răspuse Anna. (Oricum, nu erau banii ei.)
Dar ați putea, vă rugăm frumos, să ne spuneți unde ne aflăm?

— Știu eu unde ne aflăm, interveni Profesorul.

Nu rostise aceste cuvinte cu voce tare, așa că Anna le ignoră, continuând s-o privească, plină de speranță, pe femeia de afară. Aceasta își țuguie buzele, după care spuse:

— Dacă o veți lua la dreapta de cum veți trece podul, drumul vă va duce direct în oraș. Ar trebui să zăriți o mulțime de indicatoare rutiere și să întâlniți destui oameni care să vă îndrume către autostradă, dacă asta doriți.

Femeia făcu o pauză, după care continuă:

— Ați mai putea să urmați cotul râului, la stânga, însă acolo nu există nimic în afara Hotelului Barba Țapului.

În momentul în care femeia rostise numele hotelului, Annei i se păru că vocea acesteia devine puțin mai aspră. Profesorul, însă, nu părea să fi observat acest amănunt.

— Exact cum îmi imaginam și eu, spuse el lăsând harta rutieră din mână. La stânga, chiar după pod. Simplu.

— Mulțumim, i se adresă Anna femeii.

Aceasta clătină din cap. Pentru o clipă, păru că ar mai fi vrut să adauge ceva, însă Profesorul începuse deja să ridice geamul portierei. Imediat ce mașina demară, Anna auzi un clinchet îndepărtat, produs cel mai probabil de cele două monede aruncate în cutia de tablă.

— Ce doamnă amabilă, remarcă Profesorul.

Mașina continuă să înainteze. Gardurile vii aflate de o parte și de alta a drumului începură să se rărească, pe măsură ce alte contururi își făceau apariția prin ceață: o construcție veche, din piatră, nu mai mare decât o stație de autobuz, urmată de un indicator mic pe care scria PUNCT COLECTARE TAXĂ POD și, în sfârșit, de podul căutat. Anna își întinse gâtul, sperând să vadă apa curgând sub ei, însă ceața coborâse până la suprafața acesteia. Tot ce putea vedea era o albeață care învăluia totul.

Profesorul viră la stânga.

— *Echipă de căutare?* Oare ce a vrut femeia să spună cu asta? întrebă Max.

Anna dădu să răspundă, însă chiar în clipa aceea sunetul puternic al unei sirene se făcu auzit de undeva din spatele mașinii. Copiii se întoarseră pe banchetă chiar la timp cât să poată zări o mașină care-i depășea în mare viteză și având, într-adevăr, montate pe capotă, lumini de urgență, roș-albastre. Anna apucă să citească pe portieră cuvântul POLIȚIA, înainte ca mașina să se facă nevăzută după prima cotitură.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Profesorul. Sper că nu e nimeni rănit.

Anna se ghemui, încruntată, pe banchetă. Oare ce căuta poliția prin pustietatea aceea? Și ce voise să le spună femeia care colecta taxa de pod? Și, dacă în zonă se formase o echipă de căutare – ce anume căuta aceasta?

Mașina încetini, pentru că, prin ceață, începuseră să se distingă contururile unei clădiri înalte, cu ziduri strâmbе. Anna

simți un fior rece străbătându-i șira spinării. Simți nevoia să-l roage pe Profesor să nu oprească mașina – să facă mai bine cale întoarsă, să traverseze podul în sens opus și să nu se mai oprească până la aeroport. Max se întoarse către ea, privind-o cu ochi mari. Anna își dădea seama că și el trăia aceleași simțăminte.

— Țsta pare să fie locul pe care îl căutam, spuse Profesorul vesel. Va trebui să mă duc să fac rezervarea. Voi doi rămâneți aici pentru câteva momente – și nu care cumva să faceți vreo trăsnaie!

Înainte ca Anna și Max să apuce să-i răspundă, Profesorul ieși din mașină, trântind portiera după el și făcându-se nevăzut în ceață.

— Femeia aceea a încercat să ne avertizeze să nu venim aici, spuse Anna. Se vedea pe fața ei.

Max aruncă o privire pe geam, trăgând nervos de șireturile propriului hanorac.

— Dacă tata va păți ceva?

Cei doi copii rămaseră o vreme tăcuți. Trâmbe albe de ceață își târau degetele fantomatice peste geamurile mașinii, lăsând în urmă o spuză umedă. Anna și Max începură să tremure.

Apoi – BANG! – ceva se izbi cu putere de una dintre laturile mașinii.